

har aldrig sagt, at hele Krisen kunde afhjælpes ved disse Midler, men vi tror, at nogle Tusinde derved kan hjælpes, og derigennem flere.

Vi har nu i Gaar set Regeringens Kriseforslag, og jeg skal naturligvis ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa det, men kun sige, at der jo imellem er Ting, som vi absolut maa afvise, og Ting, som antagelig vil kunne tages, men Hovedindtrykket af det er, at det er en Fortsættelse af den Laane- og Tilskudspolitik, som vi ikke anser for at være den rette i denne Stilling. Og med Hensyn til den Maade, hvorpaa Midlerne ønskes tilvejebragt, vil jeg gerne sige, at den højtærede Statsminister har jo naturligvis Ret i, at selve de absolutte Summer, som nævnes at skulle udredes af denne eller hin Formueejer, er ikke af afskrækkende Art, det er uomtvisteligt. Men det, som gør, at Forslaget er betænkeligt, er jo, at naar denne Vej en Gang er betraadt, er den saa saare nem at træde igen. Alle vil over, hvor Gærdet er lavest, og for en demokratisk Regering, der skal opfylde de Krav, hvis Opfyldelse skal til, for at det blot nogenlunde kan svare til de gyldne Løfter, hvormed man samler Stemmerne, er det uhyre fristende at springe over paa dette Sted; thi her er Gærdet i den lige og almindelige Valgrets Land i Sandhed lavt, saa sikkert som disse Formuebesiddere er faa i Tal, og saa sikkert som Forstaaelsen af, at Formuerne skal værnes, ikke for Besiddernes Skyld, men for Samfundets Skyld, kun i ringe Grad kan ventes at trænge ud i bredere Kredse. Og dertil kommer, at i et Øjeblik som dette, hvor det, der i høj Grad bidrager til at forværre Arbejdsløshedssituationen, netop er Mangelen paa Kapital, kan man ikke tænke sig noget Forslag, som mere direkte peger imod Hjertet af det, man skulde ønske at bevare, end dette. Derfor er de Tal, som Ministeren har nævnt, aldeles ikke afgørende, men det er dem, der vil blive brugt under Agitationen for dette Forslag.

Om Venstres Standpunkt i dette Øjeblik, sagde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at det er uvægerligt det samme som tidligere. Det lyder ikke godt som Optakt til en Forhandling, at Standpunktet *uvægerligt* er det samme. Det er en Afvisning af enhver Forhandling paa Forhaand, og jeg

maa derfor tro og haabe, at dette Ord har været mindre velvalgt end de Ord, som det ærede Medlem almindeligvis plejer at betjene sig af. Men man kunde jo ogsaa spørge, hvilket af Standpunkterne, thi der er jo ikke eet, men flere. Hovedsagen er, siger det ærede Medlem, Nedgangen i Produktionsomkostningerne. Ja, det kan vi fra vor Side fuldt ud tiltræde. Det er en Selvfølge, at for at en Industri kan komme og forlange Støtte, skal den have gjort, hvad den formaar, for at nedsætte sine Produktionsomkostninger. At dette ogsaa gælder og rettes til Arbejdslederne, kan vi ogsaa fra vor Side tiltræde, selvfølgelig. Men jeg ønsker i denne Forbindelse blot at gøre opmærksom paa, hvad jeg ikke behøver at sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, men hvad jeg maa sige af Hensyn til de mange ude i Landet, der ikke tænker saa klart over dette, at Arbejdsløn er, som Hr. Pescheke-Køedt for nylig har skrevet — Frihandelens varme Talsmand, Hr. Pescheke-Køedt har stærkt fremhævet dette —, ikke lig Arbejdsudgift, og han har til de mange tidligere kendte Eksempler føjet et fra Amerika. En stor amerikansk Fabrikant af Lokomotiver havde paavist, at skønt den amerikanske Fabrik regnede med en meget kortere Arbejdstid og en mange Gange højere Arbejdsløn end den, en konkurrerende japansk Fabrik arbejdede og regnede med, var dog de amerikanske Lokomotiver af samme Kvalitet adskillig billigere. Og det er det, som er det farlige, at medens det er rigtigt, at Produktionsomkostningerne skal ned, bliver dette forstaaet som et Krav om en Nedsættelse af Arbejdslønnen, som kan have sin Berettigelse, fordi vi, saa vidt man kan skønne, paa mange Punkter ligger for højt med vor Arbejdsløn, men som man maa gøre sig klart i mange Tilfælde aldeles ikke er tilstrækkelig.

Det ærede Medlem sagde, at det Venstre vilde, var ikke Kvaksalvermidler, der tilsyneladende hjælper, og saa nævnte det ærede Medlem — og jeg troede knap mine egne Øren — Krisetold og Importregulering. Er det muligt, sagde jeg til mig selv, at den samme Mand, der i 1922 foreslog Importregulering og i Foraaret 1923 Krisetold, en Krisetold, som af alle erkendes at have virket efter Bestemmelsen og skaffet Arbejde, er det muligt, at den